

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci **žalobce: R. K.**, nar. x, státní příslušník Mongolska, bytem x, zastoupen Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem, se sídlem Ječná 7, 120 00 Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců** se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, P. O. BOX 155/50, 140 21 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2013, č. j. MV-115744-3/SO-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze (dále jen „soud“) dne 17. 1. 2014 se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 23. 8. 2013, č. j. OAM-76452-20/DP-2012 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“), jímž byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 ve spojení s ustanovením § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a ve spojení s ustanovením § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění zákona č. 103/2013 Sb. účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) z důvodu, že žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti.

Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí ministerstva je nepřezkoumatelné, neboť se s otázkou přiměřenosti ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2, § 56 odst. 2 a § 174a zákona

o pobytu cizinců nevypořádává. Ministerstvo uvádí jako jediný důvod zamítavého rozhodnutí skutečnost, že žalobce byl odsouzen za trestný čin. Takový postup však neodpovídá ustanovení § 37 odst. 2 a § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které pro zamítnutí žádosti vyžaduje splnění dvou podmínek, a to existence záznamu v rejstříku trestů a přiměřenost tohoto rozhodnutí. Otázka přiměřenosti je zcela opomenuta, ač jsou v rozhodnutí uvedeny důležité důvody (délka žalobcova dosavadního pobytu v ČR a soužití s manželkou, která již má trvalý pobyt v ČR), které svědčí pro to, že pouhé spáchání trestného činu (za který žalobci ostatně soud neuložil trest vyhoštění z území ČR) nemusí být dostatečným důvodem pro to, aby „žalobce pozbyl veškerého svého práva pobývat na území ČR“. Proto má žalobce rozhodnutí ministerstva za nezákonné pro nepřezkoumatelnost. Rozhodnutí žalované považuje také za nezákonné, neboť se s otázkou přiměřenosti rovněž nevypořádává. Žalobce uvádí, že nepřezkoumatelnost prvoinstančního správního rozhodnutí je vadou, ke které musí odvolací správní orgán přihlídnout z úřední povinnosti, a dále, že „tato povinnost plyne i z ustanovení § 89 odst. 2 věty druhé správního řádu, neboť zájem na ochraně rodinného soužití manželů patří mezi veřejné zájmy (viz čl. 32 odst. 1 Listiny základních práv a svobod)“. Dále žalobce navrhl, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že se otázkou přiměřenosti nezabývala neboť, žalobce v odvolání nepřiměřenost rozhodnutí ministerstva nenamítal. Nadto bylo posouzení přiměřenosti v rozhodnutí ministerstva dostatečné. V posuzovaném případě převážil veřejný zájem na ochraně před úmyslným porušováním trestněprávních norem nad zájmem žalobce na nezasažení do jeho rodinného života. Jiná situace by nastala v případě, pokud by v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že manželka je např. vzhledem ke svému zdravotnímu postižení na žalobci existenčně závislá, nebo pokud by žalobce na území České republiky poskytoval výživu potomkům. Žádná z těchto skutečností, vzhledem k nimž by bylo nutné přiměřenost napadeného rozhodnutí přehodnotit, nevyšla v průběhu správního řízení najevo. Proto navrhla žalobu zamítnout.

Žalobce v replice vyjádřil nesouhlas s úvahou o přiměřenosti, kterou žalovaná uvedla až ve vyjádření k žalobě, neboť nezohledňuje možnou rozdílnost závažnosti spáchaného trestného činu.

Z předloženého správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Žalobce podal k ministerstvu dne 3. 12. 2012 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Ministerstvo zjistilo v průběhu správního řízení, že žalobce byl za spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku odsouzen rozhodnutím Okresního soudu v Příbrami (trestním příkazem ze dne 27. 4. 2012, č. j. 1 T 62/2012 - 45, který nabyl právní moci dne 25. 7. 2012) k trestu odnětí svobody v trvání osmi měsíců s podmíněným odkladem na dobu dvou roků, a zároveň byl žalobci uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání dvou roků a šesti měsíců a dále povinnost nahradit poškozené způsobenou škodu. Ministerstvo uvedené ověřilo dvěma výpisy z evidence Rejstříku trestů fyzických osob, a to ze dne 27. 5. 2013 a ze dne 8. 8. 2013. Dne 26. 6. 2013 žalobce využil svého práva dle § 36 odst. 3 správního řádu a do protokolu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí uvedl, že má zájem o prodloužení pracovní smlouvy. Ministerstvo výše uvedeným rozhodnutím žádost zamítlo a platnost povolení k dlouhodobému pobytu dle ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s ustanovením § 35 odst. 3 dále ve spojení s ustanovením § 37 odst. 2 písm. b) a v návaznosti na ustanovení § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců neprodloužilo, neboť žalobce přestal splňovat podmínku trestní zachovalosti ve smyslu ustanovení § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno k aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu

cizinců několik skutečností, a to: žalobcova manželka pobývá na základě povolení k trvalému pobytu na území České republiky; jiný žalobcův rodinný příslušník nemá na území ČR povolení pobyt; žalobce pobývá se svou manželkou na území ČR v jedné nemovitosti; žalobce pobývá na území ČR již od roku 2008 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání.

Proti rozhodnutí ministerstva podal žalobce včasné odvolání, ve kterém namítl, že byl rozhodnutím Okresního soudu v Příbrami amnestován a byl mu prominut trest a dále, že vozidlo neřídil on, ale jeho manželka. K odvolání přiložil úředně ověřenou kopii usnesení Okresního soudu v Příbrami ze dne 2. 4. 2013, č. j. 1 T 62/2012-62, kterým bylo rozhodnuto podle § 368 trestního řádu s přihlédnutím k čl. IV odst. 1 písm. b) rozhodnutí prezidenta republiky, že žalobce je účasten amnestie prezidenta republiky a promíjí se mu trest odnětí svobody v trvání osmi měsíců podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání dvou roků. V odůvodnění tohoto usnesení je uvedeno: „*Právní mocí tohoto rozhodnutí se na odsouzeného hledí jako by odsouzen nebyl, pokud mu zároveň odsuzujícím rozhodnutím nebyl uložen jiný druh trestu, který dosud zahlazen nebyl nebo ohledně něhož nenastaly účinky zahlázení. Trest zákazu činnosti však amnestován nebyl. Povinnost náhrady škody odsouzenému zůstává.*“

Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a rozhodnutí ministerstva potvrdila. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, že žalobce s odkazem na usnesení Okresního soudu v Příbrami ze dne 2. 4. 2013, č. j. 1 T 62/2012-62 nadále nesplňuje podmínku trestní zachovalosti, a že správní orgán není oprávněn zkoumat, zda trestný čin spáchal žalobce, a proto musí vycházet z výše uvedeného trestního příkazu.

Žalobou napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 19. 12. 2013. Žaloba byla odeslána soudu dne 17. 1. 2014. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná [srov. ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců].

Při jednání setrval zástupce žalobce na svém dosavadním stanovisku. Po seznámení s náhledem soudu na posuzovanou věc, resp. na chybnou aplikaci § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ze strany správních orgánů namísto správného ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců uvedl, že podle jeho názoru dopadalo na věc žalobce s ohledem na datum podání žádosti ještě před účinností novely zákona o pobytu cizinců ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se z jednání omluvila, o odročení jednání nežádala.

Soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) rozhodnutí žalované, proti němuž žaloba směřuje, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, přičemž nezjistil vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud uvádí pro věc relevantní ustanovení zákona o pobytu cizinců:

Dle § 44a odst. 3 žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní Ministerstvo vnitra ČR. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.

Dle § 35 odst. 3 dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Dle § 37 odst. 1 písm. a) ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

Dle § 37 odst. 2 písm. b) ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Dle § 56 odst. 2 písm. a) dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174), za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.

Dle § 174 odst. 1 písm. a) se za trestně zachovalého pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu.

Dle § 174a při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Žalobní námitka směřovala k tomu, že v rozhodnutí ministerstva ani v napadeném rozhodnutí není uvedeno dostatečné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce.

Argumentace žalobce i správních orgánů k této skutečnosti se míjí s rozhodnou právní úpravou.

Ministerstvo ani žalovaná totiž neměly povinnost posuzovat přiměřenost svého rozhodnutí ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, protože žádost žalobce měla být správně zamítnuta podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je totiž ve vztahu speciality vůči § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47), a proto má aplikace ustanovení § 37 odst. 1 písm. a), které s povinností posuzovat přiměřenost rozhodnutí nepočítá, přednost. Posledně uvedené ustanovení v době podání žádosti žalobce sice původně znělo tak, že ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů (a tedy neprodlouží platnost povolení k dlouhodobému pobytu), jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky. Zákonem č. 103/2013 Sb. však bylo s účinností od 10. 5. 2013 ustanovení novelizováno tak, že pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů postačuje spáchání úmyslného trestného činu. Je zřejmé, a mezi účastníky o tom ani není sporu, že žalobce podmínku trestní zachovalosti nesplňoval.

Žalobce byl uznán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu (srov. ustanovení § 274 ve spojení s § 13 odst. 2 trestního zákoníku), za což mu byl uložen trest odnětí svobody

v délce osmi měsíců s podmíněným odkladem na dobu dvou let a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání dvou roků a šesti měsíců. Usnesením Okresního soudu v Příbrami byl na základě rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. ledna 2013 žalobci prominut podmíněně odložený trest odnětí svobody, nikoli však trest zákazu řízení motorových vozidel. Na žalobce se tedy i po právní moci tohoto usnesení nemohlo hledět, jako by odsouzen nebyl. Žalobce proto nadále podmínku trestní zachovalosti nesplňoval. Do dne 9. 5. 2013 tak na případ žalobce dopadal § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ode dne 10. 5. 2013, kdy nabylo účinnosti zákonem č. 103/2013 Sb. novelizované ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců však mělo být postupováno již podle něj jako normy speciální. Ačkoliv žalobce podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu před účinností uvedené novely, s ohledem na absenci přechodných ustanovení v zákoně č. 103/2013 Sb., měl být zákon o pobytu cizinců aplikován ve znění tohoto zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27, dopadající na skutkově obdobný případ). Je ustáleným obecným principem, že správní rozhodnutí musí být v souladu s právními předpisy účinnými v době jeho vydání, a pokud to zákon výslovně nestanoví (což v případě žalobce nestanoví), není rozhodující zákonná úprava platná v době zahájení řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2014, č. j. 3 Ads 37/2012 - 30, odst. 76). Konečně je třeba upozornit rovněž na to, že ode dne účinnosti uvedené novely mohlo být povolení k dlouhodobému pobytu zrušeno z důvodu spáchání úmyslného trestného činu bez ohledu na druh a výměru trestu podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Po hypotetickém povolení k pobytu by tedy stejně muselo být takové povolení z uvedeného důvodu obratem zrušeno.

Napadené rozhodnutí by obstálo i z hlediska požadavků na posouzení přiměřenosti zásahu blíže definovaných v ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Povinnost ministerstva a žalované při rozhodování podle § 37 odst. 2 a § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců posuzovat přiměřenost zejména vzhledem k soukromému a rodinnému životu cizince je mimo jiné vedena snahou naplnit závazky vyplývající z norem mezinárodního práva (čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). V této souvislosti však zdejší soud připomíná, že z citované mezinárodní smlouvy vyplývá povinnost posoudit možný dopad do práva jednotlivce, jestliže tento hájitelným způsobem tvrdí (angl. *has an arguable claim*), že existují důvody se domnívat, že toto právo bude porušeno [srov. ESLP: Leander proti Švédsku, rozsudek ze dne 26. 3. 1987, stížnost č. 9248/81, § 77 písm. a)]. Kromě toho mělo předcházející správní řízení povahu řízení o žádosti, v jehož rámci neplatí tak striktní požadavky pro vyhledávání rozhodných skutečností jako v případě řízení z moci úřední, zejména řízení o správním deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). Žalobce tak měl v předcházejícím řízení povinnost poskytovat správnímu orgánu potřebnou součinnost při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí (§ 50 odst. 2 správního řádu). Uvedeným požadavkům však žalobce nedostál.

Žalobce v průběhu správního řízení na prvním i druhém stupni žádné skutečnosti ke svému rodinnému a soukromému životu netvrdil. Ve lhůtě pro seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu uvedl, že chce prodloužit pracovní smlouvu, a v odvolání namítl, že auto řídila jeho manželka. Skutečnosti, které mají dokládat nepřiměřenost dopadu do soukromého a rodinného života cizince, nejsou, ve valné většině, primárně známy správnímu orgánu. Takové skutečnosti se zpravidla úzce váží na osobu cizince, a je proto logický požadavek, aby cizinec, chce-li se dovolat určitého dobrodiní zákona v tom, že by bylo možné promítnout nepříznivé dopady rozhodnutí do úvahy správního orgánu v dané věci, uvedl skutečnosti, které mohou být známy pouze jemu a které

by mohly být podřazeny pod některá kritéria definovaná v § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce však byl v tomto směru naprosto pasivní. Nelze proto vytýkat ministerstvu, že vycházelo pouze ze skutečností obsažených ve správním spise či cizineckém informačním systému.

Ministerstvo v rozhodnutí uvedlo zmíněný výčet skutečností, ke kterým chtělo přihlédnout ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, a úvahu: „*Správní orgán je si vědom toho, že účastník řízení na území České republiky žije se svou manželkou, nicméně bezprostředním důvodem pro zamítnutí žádosti je skutečnost, že byl účastník řízení odsouzen pro úmyslný trestný čin. Tuto skutečnost lze podkládat za dostatečně závažný důvod, pro který by účastníkovi řízení neměla být prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání na území České republiky*“. Žalovaná pak k témuž uvedla, že ministerstvo „*řádne odůvodnilo výrok rozhodnutí, a že rozvedlo úvahy, kterými se řídilo při hodnocení důkazů. Odvolací správní orgán současně shledal, že odvolání neobsahuje žádné skutečnosti, které by vedly ke změně nebo zrušení původního rozhodnutí*“. Vyhodnocení dopadů rozhodnutí, zejména do žalobcova rodinného a soukromého života, v rozhodnutí ministerstva absentuje (resp. je nahrazeno konstatováním, že žalovaný žije v České republice se svou manželkou), proto absentuje i přezkoumatelné porovnání přiměřenosti, tedy porovnání dopadů do žalobcova života na jedné straně a důvodu pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Ačkoli rozhodnutí ministerstva je co do posouzení přiměřenosti kusé a rozhodnutí žalované tento nedostatek neodstranilo, obě rozhodnutí v soudním přezkumu obstojí, neboť žalobce v průběhu správního řízení skutečnosti relevantní ke svému rodinnému a soukromému životu netvrdil, nepřiměřenost rozhodnutí ministerstva nenamítal ani nepoukazoval na to, že existují důvody se domnívat, že jeho soukromý a rodinný život bude narušen (srov. výše zmíněnou judikaturu ESLP či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 7 Azs 204/2014 - 35). Prosté zjištění, že manželka žalobce na základě pobytového oprávnění také bydlí v ČR, pak bez zjištění bližších indicií, které by naznačovaly citelný zásah do práv chráněných čl. 8 Úmluvy (nemožnost vycestování i manželky, dítě vychovávané v ČR), zájem na ochraně veřejného pořádku před cizinci páchajícími trestnou činností vyvážit nemůže. Nadto mělo ministerstvo správně žádost žalobce zamítnout podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, aniž by zkoumalo důsledky tohoto rozhodnutí z hlediska přiměřenosti, jak požadují § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Tuto vadu pak měla žalovaná napravit tak, že by v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu rozhodnutí ministerstva odpovídajícím způsobem změnila.

Uvedená pochybení ministerstva a žalované však nemohla v projednávané věci vést ke zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nedostatku subjektivního dotčení žalobce (srov. obdobně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Ans 17/2012 - 33). Soud totiž nepřezkoumává správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů samoúčelně, nýbrž činí tak s cílem poskytnout ochranu veřejným subjektivním právům (§ 2 s. ř. s.). Domáhat se zrušení rozhodnutí proto může v zásadě jen ten, kdo tvrdí, že jím byl na těchto právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých procesních práv (srov. § 65 odst. 1 s. ř. s.). Nemůže-li být žalobce ve své hmotněprávní sféře konkrétní vadou rozhodnutí vůbec zkrácen, což v případě zjištěného pochybení, které spočívá v aplikaci pro žalobce příznivější právní normy (byť bez reálného přínosu pro něj), ani nemohl být, nemůže se z tohoto důvodu zrušení rozhodnutí dovolávat. Chybná aplikace § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ze strany ministerstva a žalované namísto speciálního ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu

cizinců i přes formální vadu výroku napadeného rozhodnutí žalobci nijak neprospívá (i změnový výrok napadeného rozhodnutí by fakticky vedl k zamítnutí žádosti žalobce, jen podle částečně jiných ustanovení) a nemůže tedy vést k vyhovění podané žalobě. Z uvedených důvodů soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která naproti tomu byla plně úspěšná, žádné náklady nad rámec plnění jejích běžných úkolů nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladu řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praze dne 26. května 2016

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová